

Una cala, quatre barraques i un pi arraulit

Text > **MARC CAMPS**, periodista

Foto > **MARTÍ NAVARRO**

Som a la cala de s'Alguer Petit, entre s'Alguer Gros i la platja de Castell, a Palamós. El meu besavi Camps va comprar una barraca de pescadors, un *capritxo*, l'any 1948. La nostra és la que té una porta de més de cent anys pintada de color granat. Sense llum i sense aigua. Des d'allà, si mireu a mar, ho veureu. Veureu la Planilla, una de les tantes roques que el gegant Rotllà va llençar amb tot el despit al llarg de tota la costa, la Brava, perquè la seva estimada no se n'anés amb un amant sarraí. Veureu un pi blanc amb el cap jup, fujetejat pel vent, pobric. Però foteu-lo: el meu pare diu que, quan ell era petit, ja hi era. Està arrelat entre les roques com una mala cosa, com si no volgués

deixar anar la vida. I veureu, pel costat d'on surt el sol, una altra tongada de roques que recullen la cala. L'amanyaguen, li fan una moixaina, com si fos un tresor *pitiu* entre les mans. Un tresor com era, per a mi i les meves cosines, trobar una espadenyeta de Santa Teresa, una mena de cloïssa enlluernadora, al fons del mar: «Aga-feu-me», ens cridaven. Però més enllà d'aquesta aigua, d'aquest rocam, d'*escallimpantes* i més enllà, veureu unes ruïnes. Més pins i xiprers i rocs, prou ben posats, que un dia van ser les cases d'una gent, que ara anomenem *indigets*. I que la sabien llarga, els putes!

Els homes i les dones que van viure aquí fa més de dos mil sis-cents anys, des d'aquesta península, veien pràc-

ticament el mateix que nosaltres avui. Menys la platja de la Fosca, massa masegada, amb cases que només obren les finestres quatre dies mal comptats. És un dels pocs llocs de la nostra costa on encara sé veure un paisatge ancestral. Se m'apareix una pregunta, retòrica: com un paisatge conservat des dels orígens del món, o com sigui, es pot malmenar en tan pocs anys? Encara rai que uns enderiats de Salvem Castell van impedir que s'urbanitzés l'única platja verge que ens queda. SOS Costa Brava no ha pogut evitar, *càsum dena*, que tallessin tota una pineda, la d'en Gori, per fer-ne uns apartaments de luxe.

I aquest és un paisatge de dimensions humanes, que diria en Josep Pla. Res de platges sense principi ni final. Les cales acaben i comencen amb un cop d'ull. Tot és palpable, tirant a auster, sense gaires floritures, perquè poc que fa falta. Potser així és una mica el tarannà empordanès. Però després hi ha la mar que, el dia que

s'empipa, tot ho regira. Aquests rebecs, per sort, ningú els podrà domar mai. Un matí d'hivern, de mar enfurismat, les onades es van endur la menorquina de la família. La mar se la va empassar. Només en va deixar un tros, entre les roques. El meu pare va agafar aquella fusta: la guarda en una lleixa plena de llibres. Perquè la mar ja ho té, això. Sembla que et pugui donar la vida, però que també te la pugui treure. No te la pots creure, com l'estimada d'en Rotllà; és infidel.

Recordo en Samuel. L'home de la barraca verda. Cara rogenca, el sol a la pell. En Samuel hivern i *istiu* sempre pescava, tenia una barqueta blanca, amb dos remes s'allunyava de s'Alguer Petit fins a la cala Foradada. No li calia anar gaire lluny per pescar tot el que volia i més. I deia que en terra, s'havia de ser prudent; mentre que en mar, calia ser valent. Ja era gran un dia que hi va anar i no en va tornar. M'agrada pensar que es va lliurar al mar. Com qui torna a casa després d'un viatge molt llarg.